

Het Optreden van André Rieu

Het Optreden van André Rieu

Henk Beerepoot

Beste Zebulon (Hollander),

Gisteravond genoot ik samen met mijn gezin van een van de laatste concerten van André Rieu die wij via een dvd bekeken. Ik moet U vertellen dat wij over het algemeen genieten van zijn optredens omdat hij als een echte Zebuloniet zijn gevoelens uit en dat is zo duidelijk in zijn concerten weergegeven. Deze gevoeligheid is uniek voor Zebulon en dus voor de Hollander en omdat de wereld smacht naar ongekunsteldheid heeft hij, door dit vertoon van zijn gevoelens, samen met zijn orkest een hoogte in populariteit bereikt welke ongekend is.

Speciaal zijn optreden in Maastricht vonden wij prachtig. De dvd laat veel beelden van het publiek zien en we zagen danook hoe goed en verzorgd de mensen gekleed waren en naast de muziek van André genoten we van hun duidelijk zichtbare blijheid. Tijdens zijn laatste opgenomen concert in Maastricht was de vreugde zo groot dat er tegen het einde niemand meer op zijn stoel zat, iedereen was zo blij en in de feestelijke stemming dansten en zongen ze als een gelukkige menigte.

Deze uitdrukking van de Zebulonieten, de manier waarop ze gekleed zijn en ze hun blijdschap uiten is contrasterend met het gedrag van andere nationaliteiten die in hun kleding veelal soberder en in de uiting van hun gevoelens meer ingetogen zijn.

Ik heb dus samen met mijn gezin, als een echte Hollander, van dit laatste concert van André genoten. Echter na dit optreden hoorde ik de stem van mijn Vader welke me ernstig en bedroefd maakte. Zijn woord welke tot mij kwam luidde: ***“Hun pijn is groter (dan de rest van Israel), zij wassen hun ziel wit”***.

Ik zag ‘als in een oogwenk’ dat hun lach en plezier evenredig was met hun pijn en de relatie van hun mooie fleurige kleren met de donkere zijde van hun leven.

Inderdaad onze liefhebbende Vader heeft Zebulon een gevoelig en medelijdend karakter gegeven een karakter wat zo duidelijk kenbaar is gemaakt in het testament dat Zebulon zijn kinderen heeft gegeven¹. Echter dit karakter veroorzaakt grote verwoesting en verdriet in de ziel van Zebulon die, als een van de eerste van zijn broers, zijn kinderen, ouders en hulpbehoevenden doodt, zijn dochters over geeft aan prostitutie, zijn zoons aan drugs en het vertrouwen breekt met degene die hij eens heeft liefgehad. Zebulon hangt een wijze van leven aan die contrasterend is met zijn karakter, een hartverscheurende

¹ Zie “Testaments of the Twelve Patriarchs”

levenswijze die een uiting is van zijn natuurlijke drang naar vooruitstrevendheid hetgeen hem in het verleden zo groot gemaakt heeft. Deze paradox in zijn karakter heeft hem geleid tot een moreel die nu uiterst egocentrisch gericht is. Dit verdriet, veroorzaakt door zijn zelf toegebrachte mentale verwondingen, dit bijna onverdragelijke verdriet zag ik nu in hun plezier, en met de vreugde van hun gedrag en de uitbundigheid van hun kleding proberen zij, hun ziel wit te wassen. De woorden van mijn Vader: *“Hun pijn is groter, zij wassen hun ziel wit”* schetsen de geestesgesteldheid van de Hollander vandaag en dit Zebulon, is zo droevig.

Maar dan...deze pijn die nu in Zebulon ervaren wordt is voor hen de katalysator welke de mens Zebulon laat sterven zodat hij in zijn naam waargemaakt wordt en tot leven gebracht zal worden. Dan wordt de betekenis van zijn naam vervuld, een betekenis hetwelke luidt: *‘De Opgehevene’*. Wanneer dan de mens Zebulon eindelijk op zijn sterfbed ligt dan begint hij als *‘De Opgehevene’* te zien, dat zijn pijn volgemaakt is tot Zijn Glorie en dat deze pijn, de katalysator is geweest en hem ‘Opgeheven’ tot Glorie heeft gebracht.

En de pijn, is de pijn dan vergeten? De pijn is de volmaakte energie geweest van de Vader, maar is door Zebulon ‘waargenomen’ of ‘ervaren’ in zijn blindheid als een groot ongemak. Wanneer nu dit groot ongemak of pijn voltooid is geworden dan is het opgenomen en in LEVEN voortgebracht², dan is Zebulon ‘Opgeheven’.

En dan is de pijn (zonde) ver van Zebulon verwijderd:

Psalm 103:12 *“Zover het oosten is van het westen zo ver verwijderd hij onze zonden van ons.”*

Dan, ja dan is geschied waarover is gesproken, vanuit Zebulon, de Opgehevene:

1 Korinthe 15:42 *“Alzo zal ook de opstanding der doden zijn. Het wordt gezaaid vergankelijk, en zal opstaan onvergankelijk.”*

1 Korinthe 15:53 *“Want dit vergankelijke moet de onvergankelijkheid aantrekken, en dit sterfelijke moet de onsterfelijke aantrekken.”*

En Zebulon...? Zebulon zal het Licht als eerste zien.

P.S.

De naam André Rieu betekent: *“dapper (André) beekje (ruisseau/rieux/ru/rieu = beek)”*. In zekere zin laat André met zijn ongekunstelde optreden zijn Hart zien. Dit is een dappere of een heldhaftige daad, daar perfecte on-ge-kunst-eldheid ‘geest’ is, de energie van het Hart, en op die manier alle art-istieke uitvoeringen, oftewel menselijke creaties, verzwelgd. Zoals vele beekjes een rivier vormen en een rivier ‘levend Water’ is, zo raakt hij vele mensen heldhaftig (*André*) met een kleine uiting van LEVEN (*Rieu*).

² Zie het artikel ‘De Werking van een Ei’